

Arrest

nr. 64 042 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij werd op 2 oktober 2004 aangetroffen te Knokke-Heist. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Op 7 december 2004 werd hij aangetroffen te Mechelen. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag werd hem in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

1.3. Betrokkene was in het bezit van documenten waaruit bleek dat hij op 1 augustus 2003 reeds asiel had aangevraagd in Frankrijk. Hierop werd op een overnameverzoek gericht aan Frankrijk. Op 17

januari 2005 verklaarde de Franse autoriteiten zich akkoord met de overname van betrokkene. Op 18 januari 2005 werd een laissez-passer voor Frankrijk afgeleverd. Op 25 januari 2005 werd hij overgedragen aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 6 oktober 2005 werd hij opnieuw aangetroffen te Mechelen. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf. Op 7 oktober 2005 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Op 25 januari 2007 werd hij aangetroffen te Tumhout. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf. Op 26 januari 2007 werd hem in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

1.6. Aangezien betrokkene op 25 januari 2005 reeds werd overgenomen door Frankrijk, werd opnieuw een overnameverzoek gericht aan Franse autoriteiten.

1.7. Op 22 februari 2007 verklaarde de Franse autoriteiten zich akkoord met de overname van betrokkene. Op 23 februari 2007 werd een laissez-passer voor Frankrijk afgeleverd. Op 1 maart 2007 werd hij overgedragen aan de Franse autoriteiten.

1.8. Op 20 januari 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf door betrokkene ingediend op 13 februari 2008 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Deze beslissing werd hem op 21 januari 2011 betekend.

1.9. Op 20 januari 2011 werd hij opnieuw aangetroffen te Mechelen. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag werd hem in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.10. Op 26 januari 2011 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een transitaanvraag aan het immigratiebureau van Tsjechië. Een repatriëring naar Erevan was gepland op 28 januari 2011. Aangezien betrokkene weigerde te vertrekken, werd hem een vordering tot heropsluiting betekend.

1.11. Op 1 februari 2011 verklaarde de raadkamer te Brussel het verzoek tot invrijheidstelling onontvankelijk.

1.12. Op 9 februari 2011 werd een repatriëring van betrokkene gepland, maar hij weigerde opnieuw te vertrekken. Er werd hem een vordering tot heropsluiting betekend.

1.13. De beslissing van 20 januari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde, is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde (F.M.), geboren te (...) op (...), van Armeense nationaliteit,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort N°AK0219431.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Oostenrijk, Griekenland, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Erevan.

2. Over de rechtspleging

2.1. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad niet bevoegd om kennis te nemen van de middelen gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel, en dit op grond van artikel 71 van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van verzoekers verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar verzoeker werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken over de vraag of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet. De Raad is derhalve niet bevoegd om van deze vordering kennis te nemen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *“Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden zoals bepaald in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering in bestuurszaken en de Wet van 15 december 1980; Overwegende dat het louter indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 geen automatisch verblijfsrecht creëert in afwachting van een antwoord op de regularisatieaanvraag maar de rechtspraak laat niet toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel het grondgebied zou afleveren of een beslissing tot opsluiting of repatriëring zou nemen zolang de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen beslissing nam over aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980: Dat in dit geval, vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd de verwerende partij moet nagaan welke de argumenten en elementen worden ingeroepen. Overwegende dat volgens de Raad van State de afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangend regularisatieverzoek een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt; De Dienst Vreemdelingenzaken moet immers het beginsel van behoorlijk bestuur respecteren en een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier waarover supra meer; Dat in dezelfde zin is de beslissing dan ook genomen in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het zorgvuldigheidsbeginsel; Overwegende dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde bovendien werd genomen in strijd met artikel 5 van het EVRM; Overwegende dat artikel 5, § 1, f van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens onverkort stelt dat (...) Zie onder meer Raad van State de dato 1 oktober 2009, nr. 196.577 alsook Raad van State de dato 3 december 2009, nr. 198.507 waarbij respectievelijk de principaarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de dato 31 juli 2008, nr. 14.727 en 14.731 worden gecasseerd. Zie Raad van State 1 oktober 2009, nr. 196.577, in dezelfde zin Raad van State 3 december 2009, nr. 198.507. (...) Overwegende dat een beslissing tot vrijheidsberoving pas rechtmatig is indien niet alleen voldaan wordt aan de vereiste van het nationaal recht maar ook als de arrestatie*

conform het doel van artikel 5 van het EVRM is, artikel 5 §1. f is er niet om allerlei vormen van vrijheidsberoving toe te staan doch om bescherming te verlenen tegen willekeurige en/of onrechtmatige vrijheidsberoving; Overwegende dat de genomen beslissing tot vrijheidsberoving en opsluiting in het gesloten centrum I27bis bovendien de meest schadelijke beslissing mogelijk voor vertoger is die thans van zijn vrijheid werd beroofd in afwachting van "begeleiding" naar de eerstvolgende vlucht met bestemming Jerevan; Overwegende dat vertoger niet betwist dat hij in het Rijk zou verblijven met een paspoort waarvan het visum verstreken is, maar de FOD Binnenlandse Zaken handelt al te voortvarend wanneer zij hieruit afleidt dat vertoger "de reglementeringen niet zou respecteren en het dus weinig waarschijnlijk zou zijn dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden"; Dat de FOD Binnenlandse Zaken derhalve in de bestreden beslissing stelt dat er op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving en opsluiting in het gesloten centrum I27bis er lastens vertoger geen bevel het grondgebied te verlaten werd afgeleverd waaruit ten volle blijkt dat zijn regularisatieverzoek op dat ogenblik overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 nog in onderzoek was; Dat behoudens de bestreden beslissing van 20 januari 2011 werd er lastens vertoger geen bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd zodat de vaststelling van de FOD Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken op dat ogenblik louter hypothetisch is. Overwegende dat het door de FOD Binnenlandse Zaken geuite vermoeden van dreigende onttrekking door vertoger (?) dan ook noch min noch meer loos is en zonder de minste grond, bovendien wordt zij nergens ondersteund door vaststellingen in het administratief dossier wel a contrario: voeger leefde in Mechelen onder dekking van een verzoek tot regularisatie van zijn precaire administratieve verblijfstoestand in volle openbaarheid en nam gewoon deel aan het openbaar leven; Overwegende dat de FOD Binnenlandse Zaken ten onrechte a priori aanneemt dat vertoger geen gevolg zal geven aan welke beslissing dan ook die nog zal worden genomen in zijn hoofdte zodat zij maar een beslissing neemt op de meest schadelijke wijze voor vertoger en met de meest indringende invloed op zijn recht op vrijheid; Overwegende dat deze motivering kan dan ook noch als draagkrachtig noch deugdelijk in feite of in Rechter worden aanzien, bovendien stereotiep'is en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opdringt; Overwegende dat de beslissing bovendien gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het administratief dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid; Overwegende dat het bovendien opmerkelijk is dat de verwerende partij alleen een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde nam lastens de mannen die deel uitmaken van het gezin van vertoger: namelijk vertoger zelve de heer Farashyan Makich (R.R. nr. 081.09.27 04 1-00) en zijn broer, de heer Faraschian Hakob (R.R. nr. 080.02.07 477-37) maar niet lastens diens hoogzwangere partner mevrouw Babayan Lilit'8(R.R. nr. 088.06.25 4 16-45); Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 zodat de motivering niet draagkrachtig is en minstens op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt; Dat het eerste middel ernstig is."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

"Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 (...)

Artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort N°AK0219431.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden (...) om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Erevan.“

3.4. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort N°AK0219431. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten “*Artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort N°AK0219431*” wordt geenszins weerlegd of bekritiseert in verzoekers betoog. Verzoeker geeft daarenboven zelf toe in diens verzoekschrift dat “*hij niet betwist dat hij in het Rijk zou verblijven met een paspoort waarvan het visum verstreken is*”. Zodoende vecht verzoeker het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet aan, wel integendeel, verzoeker bevestigt zelf dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hij is immers niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort. De bestreden beslissing werd in dit opzicht dan ook rechtmatig genomen volgens de wettelijke procedure vervat in de vreemdelingenwet, in het bijzonder gelet op artikel 7, eerste lid, 2° van diezelfde wet. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St. nr. 164 171 van 27 oktober 2006 en nr. 172 821 van 27 juni 2007).

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze “*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen*”. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903 van 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589 van 27 juni 2006).

3.6. Verzoekers bewering dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende zou zijn, mist feitelijke grondslag mist, nu uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag op 20 januari 2011 ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd hem op 21 januari 2011 ter kennis gebracht. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, volgens vaststaande rechtspraak, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel niet opschort (R.v.St. nr. 86.715 van 6 april 2000; R.v.St. nr. 109.500 van 22 juli 2002; R.v.St. nr. 127.903 van 6 februari 2004 en R.v.St. nr. 164.950 van 20 november 2006). of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS nr. 132.036 van 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St. nr. 166.626 van 12 januari 2007). Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.7. Wat de ingeroepen schending van artikel 5 EVRM betreft, wenst de Raad op te merken dat slechts de raadkamer van de correctionele rechtbank bevoegd is om te oordelen of dit artikel geschonden is. De Raad verwijst naar hetgeen uiteengezet werd onder punt 2.1. In de mate dat verzoeker zijn grief betreffende deze bepaling enkel richt tegen de beslissing die de vrijheidsberoving betreft, is de Raad niet bevoegd om hierover uitspraak te doen.

3.8. Verzoeker bevindt zich in het geval van artikel 5, f van het EVRM. Met name werd hij rechtmatig in detentie genomen, omwille van wettelijke redenen en volgens de wettelijke procedure, teneinde te kunnen worden uitgewezen. Een schending van *'het recht op vrijheid en veiligheid'* vervat in artikel 5 van het EVRM ligt niet voor.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *"het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot afdoende motivering in het bijzonder, alsook de strijdigheid van de bestreden beslissing met de inhoud van het dossier"*.

3.10. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"Tweede ernstig middel: De beslissing is genomen in strijd met de inhoud van het dossier en in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot inhoudelijke afdoende motivering in het bijzonder; Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel; Overwegende dat zoals gesteld vertoger in het Rijk verbleef onder dekking van een lopende procedure overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980; Dat het bovendien vast staat dat vertoger een regularisatieverzoek indiende op 13 februari 2008 dat geactualiseerd werd op datum van 30 november 2009 en er op geen enkele wijze welk bevel het grondgebied te verlaten werd betekend dan ook, wat niet nuttig kan worden betwist; Overwegende dat manifest vertoger wel degelijk de reglementeringen respecteert, moest hij het Rijk verlaten zou hij onmiddellijk ieder belang verliezen in zijn procedure overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, wat enerzijds niet de bedoeling kan zijn van de Wet van 15 december 1980, anderzijds een logisch gevolg zou zijn van het louter verlaten van het grondgebied van het Rijk; Overwegende dat de verwerende partij niet zal ontkennen dat zij vertoger zou niet heeft hebben verontrust in zijn verblijf of bevel het grondgebied zou hebben betekend voor 20 januari 2011, waaruit ten volle blijkt dat de beslissing werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier; Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid; Overwegende dat de raad van State in haar principearresten van 1 oktober 2009 heeft aangegeven dat een beslissing genomen zoals in casu alvorens recht werd gedaan op de verzoeken overeenkomstig artikel 9bis en 9ter van de Wet van 15 december 1980 dient te worden beschouwd als zijnde genomen in strijd met het algemene rechtsbeginsel van de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering; Minstens moet op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd; Dat het tweede middel ernstig is"*.

3.11. De Raad ontwaart uit het tweede middel, dat luidt: *"het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot afdoende motivering in het bijzonder, alsook de strijdigheid van de bestreden beslissing met de inhoud van het dossier"* dat verzoeker het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Waar verzoeker doelt op de schending van de motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waar verzoeker *"de strijdigheid van de bestreden beslissing met de inhoud van het dossier"*, wordt verwezen naar de onderstaande bespreking van de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en waar verzoeker *"het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen"* aanvoert, zonder verder te preciseren wat hij hiermee concreet geschonden acht door de bestreden beslissing, wordt dit laatste onderdeel van het tweede middel als onontvankelijk beschouwd, precies om vernoemde reden.

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, te meer gelet op het feit dat verzoeker het hoofdmotief, de absentie van een geldig visum, zelf bevestigt, zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.13. Wat de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing is deugdelijk en draagkrachtig van aard en wordt overigens door verzoeker niet betwist. De bestreden beslissing werd genomen conform de wettelijke regels, met inachtnaam van de zorgvuldigheidsnorm. De geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief is naar rede verantwoord.

3.14. Besluitend kan vastgesteld worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn of getuigen van disproportionaliteit. Noch een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet creëert enig verblijfsrecht in hoofde van de aanvrager. Bovendien was er reeds sinds 20 januari 2011, de dag van de bestreden beslissing, geen enkele aanvraag om machtiging tot verblijf meer hangende. Daarenboven en tot slot kan opgemerkt worden dat verzoeker reeds eerder herhaaldelijk bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met name op 2 oktober 2004, op 7 december 2004, op 7 oktober 2005 en op 27 januari 2007.

Het tweede middel is onontvankelijk en voor het overige niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC